Alsólendva, 1909. XIV. évfolyam 15. szám. Vasárnap, április 11.

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára
Egész évre . . . . . 8 K
Fél évre . . . . . 4 „
Negyed évre . . . . . 2 „
Egyes szám ára 20 fillér.

Felelős szerkesztő: OSZESZLY M. VICTOR.

Laptulajdonos és kiadó: BALKÁNYI ERNŐ.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Kéziratokat nem adunk vissza.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi Ernő könyvkereskedésében Alsólendván.
A nyilttér sora egy korona.

Husvét.

Alsólendva, 1909 április 10.

Tegnap délelőtt ismét megszólaltak a harangok s messze csengő ércszavuk fennen hirdeti a világnak: feltámadt a Megváltó!

Megcsufoltatás, szenvedések martiriuma, a dermesztő halál nem vehet erőt az Eszmén! Kitör a sírból s szerte árad a világon. Megihleti a sziveket a szeretet melegével, megerősíti a lelkeket a feltámadás biztosságával, s reménységet önt a csüggedőkbe, hirdetvén: csak elmulás van, halál nincsen.

Hittel, reménylő lélekkel érezzünk fel a föltámadás ünnepén. A szenvedések, a megaláztatások Golgotáját járjuk, viseljük töviskoszoruját a lét szenvedéseinek, hordjuk nehéz keresztjét az életnek, verejtékünk hull a nehéz munkában, megkorbácsol a viszonyok nyers brutalitása. Talán keresztre is feszit pribékkéz, — de van föltámadás, ahol hit vagyon, van föltámadás, ahol lélek él, van föltámadás, ahol nem halt ki a szeretet.

Szürke, nehéz felhők kárpitját áttöri a tavaszi verőfény, a sir bezárul, lobogó lánggal ég a husvéti gyertya, s égfelé tör, aki föltámadott.

Zengjen végig utcákon, tereken a halleluja s jelentsen föltámadást, jelentse megszüntét a sanyargatásnak, jelentse elmultát a szenvedéseknek, jelentse kezdetét a nagy ünnepnek, a megujhodás, az életre ébredt szeretet ünnepének.

Boldog ünnepe virradjon végre a magyarnak!

Városunk fejlődéséhez.

Alsólendva, 1909. április 10.

Az idegen ember, ha idevetődik, ugy udvarol nekünk, hogy csodálkozik Alsólendva rendezettségén, szépségén és megrenditő komolysággal jelenti ki, hogy a Dunántulnak egyetlen hasonló nagyságu városa sem fejlődik olyan gyorsan, mint a mienk. Hogy magában mit gondol, azt persze nem lehet tudni, de hogy mást gondol, az valószinü. Mert hiszen mindent rá lehet fogni Alsólendvára, csak éppen azt nem, hogy gyorsan fejlődik.

Jaj, dehogy is gyorsan. A mi uraink nem szeretik a sietést, talán csak azért, mert a sietés régi felfogás szerint sohse jó. Hiszen bizonyos, hogy a lassu megfontoltság jobb, mint a hebehurgya loholás, de a lomhaság, a tétovázás, a lustán érő elhatározás nem okvetlenül egy a megfontoltsággal.

Nálunk bizonyosan nem azt jelenti. A közdolgok lassu nyélbeütése nem erénye, de betegsége a mi közéletünknek. A közigazgatásban nem lehet rendszert csinálni a huzavonából. Vannak érdekek, amelyek sürgős kielégitést követelnek. Ilyenkor határozni és cselekedni is gyorsan kell. Az alsó-utcák rendezését is régen kellett volna megoldani, meg egy csomó más kérdést is.

Csak ugy találomra utalunk is egypár dologra, amit már régen lehetett volna tető alá hozni és aminek a végleges megoldását csak a közérdek nyilvánvaló ártalmára lehet ok nélkül halogatni.

Itt van például az alsó-utcák rendezésének ügye, amelylyel, ugy tudjuk, még egyetlen esetben sem foglalkoztak komolyan. Pedig az alsó-utcák rendezésének ügye egy igen fontos ügy. Évekkel ezelőtt, nem tagadjuk, hallottunk valami felszólalás vagy inditvány féléről, mely egyik képviselőtestületi ülésen merült fel, de a komoly szándékot csakhamar megcáfolta az érdeklődés megcsappanása az illetékes forum részéről. Azóta hallgatnak. Az alsó-utcabeliek pedig azalatt nem fogynak ki a panaszokból, és méltán, mert mig a főbb utcákra a város az utóbbi években szokatlanul gavalléros módon költekezett, az alsóutcaiak esős időben még ma is nyakig járnak a sárban, nyáron pedig a szemét és por piramisokká nőt az ablakok előtt. A sokszor megénekelt kertaljai trágya- és piszoktelep meg egyenesen undoritó. És bár mindezt megirtuk, megirták már mások is nagyon sokszor, a városi képviselőtestületnek esze ágában sincsen az alsó-utcaiak jogos panaszait komolyan venni, mondván Pató Pállal: hej, ráérünk arra még!

Más természetü, de elég fontos a tornaterem és leánypolgári iskola kérdése. Ebben is, abban is történtek ugyan — nem tagadjuk — lépések, de ezek nem voltak az életerős férfi lépései, hanem a roskadozó aggé. Évtizedes ügyek ezek és szégyenére azoknak, akiket illet, még ma is ott tartunk, hogy a testedzést kénytelenek vagyunk elhanyagolni iskoláinkban, leánypolgári iskolánkat pedig a messze jövő ködfátyola boritja.

A községi ovoda helyisége sem megfelelő, tudja azt mindenki, többek között a képviselőtestület is tudja. Nedves, egészségtelen helyiségbe kénytelenek küldeni a szülők gyermekeiket és azért, hogy itt esetleg megbetegedésnek legyenek kitéve, még fizetniök is kell. Ez pedig azok közé az ügyek közé tartozik, amelyen nagyon könnyen lehet és kell is sürgősen változtatni. A város lakoltassa át egy megfelelőbb helyiségbe az ovodát, a jelenlegi egészségtelen lakást pedig adja ki kevésbé fontos célra.

Ugyanigy vagyunk a tüzoltó szertár ügyével is. Már az a körülmény is, hogy a szertár a városnak legrosszabb helyén, a keskeny felső-utcában van elhelyezve, kizárja azt, hogy céljának megfelelhessen. De a szertár maga is olyannyira nedves és olyannyira kicsiny, hogy a szerelvények idő előtt tönkre mennek, veszély esetén pedig a helyiség kicsiny volta a lehetetlenségig megakasztja az oltáshoz szükséges kellékek gyors előállitását.

A kórház ügye és a vasuti-ut ügye is mostoha elbánásban részesül. Mig a vasuti-ut rendezésére lehet ugyan egy kevéske kilátásunk, a kórház rendezéséhez egy csipetnyi sem. Járási központ vagyunk és hogy ne legyen — nem egy nagyszabásu, de a céloknak csak részben is megfelelő — rendes kórházunk, ez legfényesebb bizonyitéka a mi „rohamos“ fejlődésünknek. Ments Isten valakinek abba az üres, barátságtalan, rideg épületbe bekerülni, abban a minutában örökre kiábrándulna a világ összes humánus intézményeiből! Orvost tán csak minden kétévben látnak az emberek a kórház tájékán, de miért is látnának, 'iszen a kórházban orvosra csak minden kétévben van szükség. Nem azért kórház, hogy a rászoruló betegeket oda betegyék, hanem, hogy a maga elhagyott állapotában réme legyen mindazoknak, akik a kórházat valami nemes, valami emberséges intézménynek képzelték valamikor.

Nem kevésbbé jellemző az utcák világitása sem. Én édes Istenem, mennyi tintát, papirt elfogyasztottunk azóta, mikor valami lelkes városatya először szólalt fel a világitás ügyében, és én édes Istenem, mennyi lelkesedés zsugorodott össze azóta

Sirolin
Emeli az étvágyat és a testsúlyt, megszünteti a kóhögést, váladékot, éjjeli izzadást.

Tüdőbetegségek, hurutok, szamárkóhögés, skrofulozis, influenza
ellen számtalan tanár és orvos által naponta ajánlva.
Minthogy értéktelen utánzatokat is kínálnak, kérjen mindenkor *„Roche“ eredeti csomagolást.*
F. Hoffmann-La Roche & Co. Basel (Svájc)

„Roche“
Kapható orvosi rendeletre a gyógyszertárakban. — Ára üvegenkint 4.— korona.

hangtalan nemtörödömséggé. A legutolsó mozgalom is — mi tűrés-tagadás — megint csak oda lyukad ki, hogy hasztalan szóbeszédnek pecsételik a lelkes emberek fáradtságát, — reánk továbbra is az örök és átláthatatlan sötétség borul, azok pedig egy kudarccal többet sorozhatnak a többi kudarcok közé.

Még folytathatnánk, de ha külön-külön felsoroljuk a rendőri létszám emelését, a piacügyet, a cselédelhelyezést, fürdő létesítését, a telefont, az uradalmi kert megvételét, kulturális intézmények alapítását stb., — se vége, se hossza nem lenne a panaszkodásnak. De nekünk nem az a célunk. Célunk volt rámutatni, mennyire érdemeljük meg a gyors fejlődés dicsőségét.

Hangulatok.

Az ember.

(Történelmi arcképcsarnok.)

26-ik folytatás.

Hogy még egy darabig a Kállay-vár tövében maradjak és a nagy Kállayakról, azok nagyuri mivoltjukról még valamit elmondjak, hát még csak a következőt:

Kállay András, aki Szabolcsvármegyének a 90-es években volt főispánja, éppen olyan büszke nagy ur, mint a többi, aki más nemességére bizony nem sokat ad, ha az csak egy pár századesztendős. Úgy, hogy mikor 1908-ban kiadott egy könyvet, aminek az volt a címe: „Utazás Szabolcsmegyében. Hol szekéren, hol gyalog.“ elküldött egy példányt hlatki Schlichter Gyulának, egy szintén nagy urnak, egy nyugalmazott testőrszázadosnak, a „Szabolcs“ című lap szerkesztőjének, azzal, hogy egy pár sort írjanak a lapban róla. A szerkesztő is meglehetős nagy ur, büszke is a nemességére: a kopcsányi előnévre, mert a Hlatki az kötőjellel kapcsolódik a vezetéknévhez, — kapta magát és visszaküldte Kállay Andrásnak, hogy a czímzés „helytelen“. De Kállay azért Kállay, hogy ne tagadja meg Önmagát és ne ismerjen el egy fiatal nemesi nevet, ugy küldte el másodszor a könyvet: „Az én Gyula Barátomnak.“ A dolog rendben volt.

Sok, sok kis bájos apró históriát lehetne szárnyra bocsátani azokból, amik Szabolcsvármegyében, amik a Kállay vár tövében születtek. Nincs olyan vármegye a világon. Igazi védbástya volt mindig a függetlenségnek, a szabadságnak. Alkotmánybiztosítéka az országnak. Történelmi nevezetességek születéshelye. De a fiskus elvesz mindent. A modern világ kiírt minden született szépet. Megtanít az uj kor dolgozni. A régi világnak semmi nyoma. A kállói vár ma már állami elmegyógyintézet, — csak egy hatalmas épület. Körülötte egy kis város, amely azóta egy helyen áll, ha visszafelé nem haladt. Elvitték a megye székhelyét is belőle s aztán azzal együtt minden, még a Kállayak is elkerültek Nyiregyházára, meg némelyek még messzebbre közülök. A nymbus elszáll a korral.

De, mint az irodalomban is ki kell veszni a romantikának, éppen ugy vész az ki a történelemben is, ahol a romantika temploma mindig a vár volt.

Jártamban, keltemben hány és hány vár tövében álltam már, áhitatosan gondolva a „régi világra“, a jobb korra, ami valószinüleg szinesebb volt, mint a mai, mert a várakban nemcsak a hazafiasság honolt és az ország biztonsága, hanem a szerelem is. Nem ez a modern, pervers, pénzért való szerelem, hanem az igazi. Emlékezzünk csak: mikor a vár urnője ott állt a várhidon. Vagy mikor a vár ősz urának legdaliásabb fia mert bosszut állani a nemzeten esett sérelemért — minden alku nélkül. Vagy pedig a hosszu lenhaju lány, hogy várta vissza csatából az ő királyfiát, jegyesét. Ahol sohasem volt béke, mert ott volt az ország katonasága csoportositva s ha bántották a magyart, kikirohant a vár fegyveres népe s bosszut állt ellenségén. Ez sincs meg többet. Kiveszett.

Nagykálló, Kisvárda, Szalánc, Lócse, Beszterce, Léva, Esztergom, Visegrád (Buda), Lendva, Csáktornya. Mig ezt a felkört megtesszük: keresztül éljük Magyarorszag történetét. Minden várnál eszünkbe jut a mult dicsősége, mely semmit sem hagyott a jelennek, — mert nem is érdemelt semmit. A történet igazságos. Nincs benne semmi bosszuállás. Hazugság nélkül való. Az osztó igazság. A sors keze. Megkezdte munkáját és be is végezte. Mikor hozzákezdett a vár téglainak szétszedéséhez, már akkor annak a sorsa meg volt pecsételve.

De még maradt valami a romok között. Épp ugy, mint vár után a vár-rom. Éppen ugy a romantika után a várromok között a bagoly és a néprege. Megbecsülhetetlen kincs. Hányszor deriti az fel az igazat, amit a historikusok nem mertek papirosra vetni, félve mindig a szárfelül szorító ellenségtől, — azok megmerték őrizni s ugy hagyták ápolandó emlékként unokáról unokára, mig végre azok hitelessége is megcsappant. Igy lett azokból is mese, népmese. Ma már tarkitva ezerféle lehetetlenséggel, amik csak arra jók, hogy a kis gyermek fantáziáját növeljük vele. De lassanként kikopunk azokból is. A kis gyermek is részt kiván venni mindenből, részt kiván venni abból is, ami a nagyoknak sem jutott tán, avagy észrevétlenül ment el a fejük felett. Ami alapja mindennek, ami a második üdvözitő, mely ellenállhatatlanul hódit és nem ismer sem időben, sem térben távolságot, ez a jövő zenéje, amit nincs ellenség, nincs ember, hogy feltartóztasson, ez minden, ez alapja, léte mindennek: ez a fejlődés.

(Folytatom.)

Dr. CSONGOR GERGELY.

Művészet.

Zala György.

(6

A budavári Honvédemlék leirása nem lenne teljes, ha meg nem emlékeznénk a magyar nők hazaszeretetének, áldozatkészségének eredményéről: a művészi bronzkoszoruról, amelyet a szobor talapzatán helyeztek el. A koszoru a főváros lelkes hölgyeinek eszméje. Ők is részt akartak ezzel venni az ezerszáz hős dicsőítésében. Az emlékmű mesterét, Zalát, kérték meg a koszoru megmintázására. A szép koszoru el is készült. Jelképes jelentésü virágokból áll; három szalag tartja össze. Az egyik szalagon ez a felirás olvasható: „Harcuk az igazság harca volt; Győzelmük a nemzet diadala.“ A másikon „A magyar nők“ felirás van, a harmadikon Kossuth Lajos aláirásának másolata, amelynek alkalmazását Kossuth külön megengedte.

Zala kiváló alkotásainak szép sorát Andrássy Gyula grófnak az Országház előtt álló lovasszobra folytatja. A szoborbizottság annak idején nemzetközi pályázatot hirdetett az Andrássy szoborra. S a hazai és külföldi művészek eme mérkőzéséről a mi Zala Györgyünk vitte el a pálmát.

A nemzet lovasszoborra vágyott. Hogy is ne, mikor a lovasszobrok másutt a városok legszebb ékességei. Lovasszobrot azonban csak katonáknak, diadalmas hadvezéreknek szoktak állitani. Igen, de nekünk politikusaink, költőink, szónokaink vannak, akik csak ugy gyalog állnak a piedesztálon, katonáink azonban nincsenek, — azok a császáriéi. De ez nem sokat számit. A lovasszobor nem összeférhetetlen Andrássy egyéniségével. Igaz ugyan, hogy az ő fényes pályája az iróasztal mellett futott le, de ő egyszersmind magyar főur volt s mint ilyent megilleti a lovasszobor, hisz lóra termett a magyar. A magyar diszruha különben is elsősorban lovaglóruha, arra mutat a feszes, csizmába való nadrág s a sarkantyus csizma.

Szeretetnek szent ünnepén...

Szeretetnek szent ünnepén
Zúgnak-búgnak a harangok:
A szeretet nagy halottja
Feltámadott, feltámadott!

Zsufolva van a kis templom,
Virágdiszben áll az oltár,
Tömjénfüst száll az ég felé,
Bocsánatról zeng a zsoltár.

Bocsánatról zeng a zsoltár
Lenn, a templom hajójában;
Sápadt arcu ifju lányka
Sír, fekete gyászruhában.

Térdre hullva, könnyes szemmel
Feltekint a keresztfára,
Ég felé száll a tömjénfüst,
Égbe száll a lány imája.

„Uram! hittem és csalódtam,
Sárba tiport virág vagyok;
Oh, bocsásd meg az én vétkem,
Miként én is megbocsátok!...“

DÓRA.

Nyomorultak.

— Megyek!...

— Eredj! — adta vissza a szót az asszony az urának. S a válával, az ajkával olyan mozdulatot tett, mintha azt mondta volna: Mit is bánom én? ugyis hiába...

S az ember ment. Felhajtotta kis kabátjának gallérját, elsimitotta — csak ugy megszokásból — a bajuszát s hirtelen kilépett az ajtón. Amint elment, nem tudott magán uralkodni az asszony. A hidegtől fagyos, csontos kezét ölébe ejtette s beesett szemeiből megeredtek a könnyek. Csendes zokogását nem hallotta már az embere. Könnyitett magán. A könny oly jó vigaszталó s neki oly nagy szüksége volt a vigasztalásra. Fogytán volt már az ereje nagyon... Oly régen nem evett. Az ura — Istenem mióta! — semmit sem keres. Semmit.

El kell mennie ahhoz, aki segithet rajta. Térden állva fog könyörögni neki. Kell, hogy megsegitse. Bármit tett, ő mégis csak annak a vére.

Menni készült. Összebb huzta szük mellén itt-ott már szakadozó pamutkendőjét és egy hajtüvel megtüzte. Mentében belenézett a jégvirágos ablakba, de nem láthatta magát benne.

Karikaturáját látta volna saját énjének. Nem volt pedig sohasem szép, de élet volt a szemeiben: most az is megtört. Azelőtt életpiros, gömbölyü arca volt, most a sok nélkülözéstől sápadt és beesett.

Egyetlen mentőgondolat motoszkált a fejében: el kell mennie hozzá. Megmondja neki: „Nem magamért könyörgök, mert nem bántam meg semmit. Még egyszer megtenném, ha elülről kellene kezdenem. Nem is azért, aki az egészségét hagyta nálad. Te tudod. De azért, akit a szivem alatt hordok, aki nem vétett neked, aki a te véred is...“

Igy fogja mondani.

Nem gondolt tovább, mégis megelevenedett előtte a küzdelmekkel teljes mult. Amely még nem régen tart s már is oly hosszu... Az apja gyára, a beteg üzemfőnök, a bevallott szerelem, majd az ellenzett egybekelés. S a beteg ember mellett a sok-sok nélkülözés.

Jóleső melegség járta át az idegeit. Keményen lépte át a küszöböt s ment végig az udvaron. Be sem zárta maga után az ajtót. Ugyan mit vihetnének el tőlük, mikor semmijük sincs.

Az utcára érve megcsapta a száraz, hideg levegő: napok óta nem volt kint a szobában. Gyorsabban kezdett lépkedni. Hamar akart visszatérni az apja házából, mielőtt az ura hazajönne. Oly különös volt minden. Az emberek mintha mind részegek lettek volna: dülöngéltek. A házak is mind közelebb hajlottak a földhöz... — felfordultak! Homályosuló szemmel még látta, hogy az emberek hozzászaladtak, hogy kimentsék a felforduló házak alól, magukkal mitsem törődve. Kétségbeesetten hördült fel:

— Vigyázzatok! Ti is...

*

Az ember lassan átbaktatott a hosszu, sikos udvaron, ki a nyüzsgő utcára, keresni egy falat kenyeret, melylyel meghosszabbithatná mindkettőjük életét, vagy talán egy jól feloltözött urat?!

Mielőtt elment volna, akart beszélni a senkiről meg nem feledkező Gondviselőről, meg az emberek jószivüségéről, de már maga sem hitt bennük. Hisz oly rég várják, hogy egyszer csak beállit hozzájuk valamely kétlábu halandó és segit rajtuk.

Az utcán a gázlámpák nappali fényt vetettek a mindenfélével megtömött kirakatokra, ahol vitte magával a tömeg az egy éhes embert. Ma nem fog könyörögni senkinek! — határozta el magában. Ma lenne éppen munka, ha már annyi idő óta nincs sehol? Ezeknek kell segiteni rajtuk, akik gondtalanul, fényesre vasalt keménykalapokban, melegen felöltözve sétálgatnak. Meg-

Andrássy alakja akár lovon, akár anélkül egyformán kedves nekünk. Méltán. A magyar faj életrevalóságának, kiválóságának fényes bizonysága ő. Magyarország-Ausztriának legnagyobb külügyminisztere volt. Ő irányitotta a monarchia figyelmét Kelet felé. Lángelméjével felismerte, hogy boldogulásunk, hatalmunk utja nem Nyugat, hanem Keletre vezet. Diplomáciánk maiglan is az ő nyomdokain döcög, de elenyészően kevesebb genialitassal és szerencsével. Kiváló volt, mint szónok, rendkivül nagy és fontos szerepet játszott a mi politikai életünkben is. De most nem Andrássyval, magával, hanem szobrával foglalkozunk. A szobor elhelyezése igen szerencsés, a hátterét az Országháza festői épülettömege szolgáltatja. A talapzatot finom tapintattal barokstilben komponálta meg a művész. A talapzat tetején van Andrássy lovon ülő alakja. A szobor abban a pillanatban örökiti meg, amikor a koronázás után a nép között lovagol koronázási diszruhájában. Diszmagyarban van, amely sokkal alkalmasabb a plasztikához, mint a modern ruha. Aranybrokát az attilája, mentéje nyusztprémes; zsinóros magyar nadrág s sarkantyus csizma alkotják öltözetét. A főur családi ékszerei, ugyszintén telivér paripája teljes hűséggel van megmintázva. Könnyedén, délcegen ül gyönyörü lován, fejét kissé oldalra hajtja, tekintete a messzeségben révedez. Feje födetlen, igy fokozottabb mértékben jut kifejezésre a lángelme a nagy diplomata szép arcán.

A talapzaton elől a magyar cimer s pálmaággal körülvett disztábla van, az elülső és hátsó részen föliratok. Jobb és baloldalon egy-egy domhormű. Majdnem hét méter hosszuak s épen három méter magasak. Az egyik a koronázást, a másik a berlini kongresszust örökiti meg.

(Folytatása következik.)

BENEVOLUS.

Husvét Rómában.

Mintegy hét évvel ezelőtt, gymnazista koromban, hála a piarista tanárok vallási buzgalmának és azon helyes tantervének, hogy a tudás szeretetét, a könnyenhozzáférhetőség és praktikusság elveivel oly alkalmasan tudják párositani, — egy diákcsoport zarándokolt Rómába, a szent várost és a pápát látni. Elképzelhető az a feszült várakozás, melylyel ez ut elé néztünk, ha tekintetbe vesszük, hogy minden várakozásunk, minden vágyódásunk a piarista tanárok előadásán és leirásán alapult. Meglátjuk tehát a pompás, ereklyékben, műkincsekben s természeti szépségekben oly utolérhetetlenül gazdag várost, melynek minden porszeméhez, minden kövéhez, márványához egy rajongás füz; egy rajongás, melyet apró gyermekkortól kezdve a mystikusság, a vallásosság s a tudásvágy növelt oly nagyra, hogy képzeletünket messze — messze tulszárnyalta.

— — — — — — — —

Husvét volt, római husvét. A második napon vezették a zarándok, áhitatos ifjuságot a pápát köszönteni. Az alabárdos pápai testőrség miután feltárta az óriási teremajtókat, egy hatalmas, bár szigoruan egyszerü és üres terembe léphettünk; az egyedüli ékesség volt egy kicsiny emelvény s rajta a pápa aranyos fogadó trónusa. A várakozás a végsőkig volt feszülve. És megjelent Őszentsége. Térdre hullva, némán köszöntöttük és lehajtva maradt fejünk — az áldást hódolattal fogadva — mindaddig, mig fel nem csendült Zichy gróf pápai trónálló hódoló és bemutató latin nyelvü köszöntése.

Fölvetettem a tekintetem.

Ott állott Ő, a csalhatatlan, a malaszttal teljes, végtelen nagyság, szent Péter utódja: XIII. Leó pápa.

Kényszeritettem magam, hogy csak az embert nézzem és láttam.

Előttem állott egy magas, teljesen egyenes tartásu fehér ember, egy parányit sem hajtottan, pedig 90 éves elmuliott; arca sápadt s a ragyogó napfény mellett szinte szürke, a bőre pedig mint a pergament. És ennek a mumiaszerü sápadt arcnak közepén egy ragyogó szempár tündökölt. Csudás erejü szempár volt, nem tündökölt, valósággal uralkodott.

Valóban ilyennek képzeltük Őt, szentnek, — uralkodónak. — És az ifjuság önérzete sem tartotta lealázónak a lábát fedő, ereklyés, gyémánt keresztet megcsókolni.

— — — — — — — —

Másnap volt a husvét vasárnapi ünnepi mise, melyet a pápa maga czereblált. Mikor bevonult a szent Péter templomba — a testőrök vállán nyugvó trónuson áldást osztva — mi csupán a három koronás tiarát láttuk.

S távol, a háttérben szeráfszerüleg hallatszottak a zenei hangok, mindig erősebben...

Egyszerre egy irtózatos robajj hallatszott. Pillanatnyi halotti csend.

Harsogva, zúgva zendült meg a pápai khorus: Alleluja! Alleluja! Alleluja!

Künn, a templom bejáratánál egy százfontos körózsa zuhant le a hivők közé, ez okozta az irtó robajt.

—l. —r.

Feltámadás.

Pusztán álom csak az élet,
Amelyben célt ne is keress,
De hát legyen dicső álom,
Átálmodni mit érdemes.
Ne csüggedj el, törj magasra!
Feltámadunk még valaha!

Ha lelked nagyra vágyik,
Szenvedélytől ha ég, dobog,
Ihlessen a nagyság álma,
Mert csupán igy lehetsz boldog.
Mit ér lelkünk lenn a porban,
Hinnünk kell feltámadásban.

Ne törődj, ha néha vágyad
Álmok honába elragad,
Csak az boldog e világon,
Ki e világra mitsem ad.
Sokszor fáj bár a lemondás,
Lesz jutalma: feltámadás.

Kit nagy eszme nem hevitett
S nem érzett égő szenvedélyt:
Gyáva féreg, por lakója,
Csakis tengődött, csuszva élt.
Kit cél, dicső vágy nem éget,
Feltámadást nem remélhet.

Nem férfi az, kit nem gyötört
A nagy talány, az ok, a lét,
Kinek sujtó nagy csalódás
Meg nem vérezte még szivét.
Tűrni nem tanult fájdalmat,
Feltámadást sohse várhat.

Féreg az, kinek nagy álma,
Merész ábrándja sohsem volt,
Ki veszélylyel, vad viharral,
Hitvány szokással nem dacolt.
„Küzdjél ember, bizva bizzál!“
Ott léssz a feltámadásnál.

CSONGOR.

„Az élet: hangulat.“

...Te sejtelmes, bűbájos, csudaszép tündérkirálynő, te csábos szirén, te öregek reménye, ifjak öröme: tavasz... Megjöttél!... Itt vagy!... Magaddal hoztad a verőfényes napsugarat, erdők hajlongó, suttogó lombkoronáját, mezők virányát, hegyek-völgyek pompás, buja növényzetét, csicsergő, éneklő madársereget. A mesék azurszinü fátyolába burkolózva érkezel kacagva, diadalmasan; jöttödre a tél, az enyészet e szürke, lomha szárnyu madara, sietve, szégyenkezve eltünik, uralmát készségesen a Te ajándékot osztó kezeidbe adva.

Bámulom és imádom az örökszép természetet. Ősszel, mikor a fák elhullatják leveleiket, mikor végigvonul a mi lelkünkön is az enyészet, az elmulás szomoru gondolata, vagy télen, mikor szüzi érintetlenségben mindenre ráborul a fehér szemfedő, a hó, — oh! akkor szeretném, ha az emberi gyarló lélek hasonlitana a természethez. Hogyha nagy testi vagy lelki fájdalmak után, ha reményeink, ezek az üvegházi növények, megtévesztenek bennünket; ha a csalódás jéghideg szele könyörtelenül végigszáguld érzékeinken, — oh! miért nem tudunk akkor hasonlatosak lenni a növényzethez. A dermesztő hideg, a fagyos szél után, ha a kikelet csókja életre ébreszti fáinkat: milyen bűvös, milyen csodásan szép az ő ujjáébredésök. Miért nem tudunk mi, emberek, a fájdalmak, a csalódások sokszor elviselhetetlennek látszó tüzében megtisztulni, megacélosodni, ujjáébredni?!...

— — — — — — — — — — —

A Donáth Ármin esete foglalkoztat. A lapok április 4-iki számában olvastam erről a hallatlan letartóztatásról. Ez a vagyonos, de szerencsétlen ember, ki néhány évvel ezelőtt százhuszezer koronat örökölt, ki házassága alkalmával újra egy nagy vagyont kapott hozományul; ez az ember, kit a kártyaszenvedély démona sükette, vakká, érzéketlenné és lelkiismeretlenné tett, ki még 4 évvel ezelőtt pontos, kötelességtudó tisztviselő, udvarias, becsületes férj, jó apa volt, lesülyedt teljesen a posványba, a sárba: lopott.

Körülbelül négy évvel ezelőtt vonult be a főváros kaszinóiba a baccarat, a kártyajátékok legveszedelmesebb fajtája. Éjszakánkint nagy társaságok gyültek össze a kaszinókban és őrületes szenvedélylyel szórták egész vagyonukat a zöld asztalra. Donáth minden idejét a kaszinóban töltötte, gyakran délután 4 órától reggel 7-ig ült a kártyaasztalnál, Fortuna szekerét hajszolva. De a szerencse istenasszonya elfordult tőle s néhány év alatt végzetes szenvedélye által egész vagyonát elveszitette, sőt felesége ékszertárgyait is elzálogositotta. Koldusbotra jutott. Elzüllött. Egy nagyobb kártyaadósságát március 30-án kellett volna rendezni, meglátogatta tehát egy főtisztkollegáját a postahivatalban és ott tizezer koronát lopott. De csakhamar elfogták, letartóztatták.

Ime, egy vagyonos, jó társadalmi állásu, tekintélyes családot hova juttatott a könnyelmü élet, a fékevesztett szenvedély. Milyen idegölő, pusztitó láz, őrületes mámor volt az, mely őt a rom-

szólitja majd azt a szelid arcu öreg urat, aki most jön, az okvetlen megsegiti.

— Szólitsd meg, nézd, mily jóakarólag néz rád! — sugta valami belül. De nem merte. Lázasan simitotta végig izzó homlokát.

— Majd ezeket! — gondolta válaszul.

Két fiatal jött szembe vele. Melléjük lépett:

— Könyörüljenek...

A fiatalember ugy tett, mintha észre sem vette volna, a leány meg kacagva kapta ki ridiküljéből kis zsebkendőjét.

— Kellemetlen alak! — gondolták magukban és tovább udvaroltak egymásnak.

Valami a lábához gurult. Odatekintett. Istenem, egy hatos! Felkapta és elszaladt vele. — Ámulva néztek utána a sétáló emberek. Egy, akinek neki szaladt, dühösen orditott reá:

— Nincs szemed, csirkefogó?!

Nem látott, nem hallott semmit. Ugy érezte, hogy valaki követi, aki vissza akarja venni tőle a pénzt, pedig ő nem adja. Inkább leüti az illetőt. Bizonyság okáért nagyot dobbantott a lábával: Isten ucscse leüti. Hátranézett és megkönnyebbülten sóhajtott fel, nem követte senki. Lassan tovább indult. Azon kezdett tünődni, ki veszitette el. Ugyan ki? Valószinüleg a leány ránthatta ki a zsebkendőjével.

Pékbolt mellett ment el, megütötte orrát a sok kenyérszag, ami onnan kiáradt. Bement és egy cipót kért a hatosért. A pék ránézett, elvette tőle a pénzt s ledobta a pultra. A pénz jó volt. Csak most adta a cipót a kezébe, amivel az kisietett az utcára. Egyedül volt a sötét utcán. S az éhes emberek mohóságával nagyot harapott belőle. Még meleg is volt...

S elindult hazafelé. Már mindenhol be voltak zárva a kapuk. Náluk is, de nem csöngetett be. Nincs pénze, miből fizessen. Kegyelemből laknak, nem haragitja meg a házmestert, hogy ingyen kelti fel. Az asszonya ugyis alszik már, majd reggel adja oda a cipót. Legalább lesz mit egyenek reggel. Talán ebéd is... Ebben megnyugodva leült kimerülten a kapu alá, hátát a falnak támasztotta és elaludt. Az álom levette válláról az élet gondját.

Álmodott.

Álmában a házmester kinyitotta a kaput és nem kért kapupénzt. Még nagyon is megbecsülte, egész a lakásig világitott. Az ajtó nyitva volt s a feleségét kiteritve látta, — mindez most oly természetes volt neki. Odament hozzá, föléhajolt és keltegetni kezdte:

— Asszony, kelj fel, kenyeret hoztam!

Az asszony nem mozdult. Tovább keltegette:

— Asszony, ne izélj, kenyeret hoztam, egy egész kenyeret...

Az asszony még most sem mozdult.

— Asszony, te valószinüleg jól laktál, mig én odavoltam. Akkor én eszem meg mind... mind.

Oly boldoggá tette, hogy az egész kenyeret megeheti. Boldogságában a kapu előtt hangosan, boldogan felkacagott s lefagyott kezével a szájához akarta emelni a már megkezdett, havas cipót...

lásba sodorta, megfosztva őt vagyontól, családtól, szabadságtól. Vagy nem csupán ő maga volt oka tönkrejutásának? Igaz, azt mondja a magyar példabeszéd: „Alkalom szüli a tolvajt.“ Akkor első sorban is ezeket a kaszinóknak nevezett kártyabarlangokat kellene eltörülni a föld színéről, azokat a kufárokat pedig, akik macskaszerű ravaszsággal, kegyetlen számítással tönkre teszik ilyen degenerált emberek egész eksziszteniáját, azokat nem volna kár Szibéria klimájával megismertetni.

De nem beszélek tovább. Ott van Budapest szigorú, humánus érzelmű főkapitánya Boda Dezső, ki tudni fogja, hogyan kell tövéből kiirtani e fekélyt, annyi család megrontóját!

RANKÁNÉ.

HIREK.

A kávéházból.

(A Központ kávéházban, közel ahhoz a helyhez, ahol a kasszirnő székel, egyik asztalnál egy lendvai ur beszélget egy pesti ismerősével):

— Örülök, hogy becses családod egészséges. Most pedig mondd el, mi ujság Budapesten? Mi ujság odatont? Mi ujság?...

— Odafönt minden csöndes. A legmozgalmasabb nap, a gyermeknap elmult. Igazán nincs semmi ujság.

— És hogy zajlott le a gyermeknap?

— Öregem, nagyszerüen. A tavaszi nap teljes pompájában ragyogott és az utcán olyan heccek történtek, hogy különbeket a legrégebb heccmester sem tud csinálni. Nagyszerüen mulattam, nagyszerüen mulattam!...

— Nektek jó odafönt Pesten. Nektek mindig akad mulatság. Mi itt Alsólendván megsavanyodunk, megpenészedünk. Tehát, hogy folyt le az a gyermeknap?

— Az összes pesti asszonyok és leányok, a fessek, a szépek, mind kint voltak az utcán. Ugynevezett urnák előtt álltak és boldog-boldogtalantól pénzt kértek a ligának. Csakhogy a pesti emberek nem olyan könnyen ugranak be az asszonyi mosolyoknak. Ok, ha már pénzt adnak, hát akarnak is valamit a pénzükért. Már-már ugy volt, hogy a Liga felsül ezzel a gyüjtéssel, dehát az asszonyok ravaszok és olyan trükköket találtak ki, hogy csak ugy ömlött a pénz az urnába.

— Micsoda trükközöl beszél?

— Majd mondok egypárat. Egy pesti színész kimaszkirozta magát „József főherceg“-nek. Egy gummiradleren, amelynek bakján kimaszkirozott lakáj ült, egy urnához hajtatott (az urnánál a saját felesége gyüjtött) és bedobott öt darab száz koronást. Öt darab kitünően utánozott száz koronást. Félóra mulva egész Budapest megtudta a főhercegi adakozást és az emberek csak ugy tódultak az urnákhoz.

— Valóban jó vicc.

— Jó ötlete volt egy lipótvárosi, most kinevezett bárónőnek. Ez kölcsönkért egy verklit, aztán az Andrássy-uton és a Váci-utcán végigverklizett 3000 koronát.

— Egészen jól verklizett.

— Egy képviselő felesége ujságot árult, egy másik asszony cipőfűzőt. Voltak olyan urinők, kik cipőkrémet, fogkefét, talp- és bajuszkenőt, léggömböt, üres gyufaskatulyát, régi, lejárt osztálysorsjegyet, szappant, kénkövet stb. árultak.

— Valóban élelmes urinők.

— A színésznők csókokat árultak. Minden csók öt forintba került.

— Praktikus müvésznők.

— Legtöbb pénzt azonban az az uriasszony szedte össze, aki szépen agyusztált pezsgőt árult, két koronáért palackját, amely palackokban tiszta viz volt.

— Kereskedői talentum.

— Aztán volt kátanazene, voltak mozgószínpadok, volt konfetti-csata, szóval nagyszerüen mulattam — potyára.

— Potyára??

— Tudod, öregem, én óvatos voltam. Egy bádogos ismerősömtől kaptam egy csomó husz filléres alaku bádogot. Én ezt dobtam az urnába.

— Képzelem, áldott téged a liga!

— Ne félj, nem voltam egyedül. Voltak olyanok is, akik nadrággombokat és lyukas mogyorókat dobtak az urnába.

— Irigyellek titeket. Ezen a Pesten mégis csak jól lehet mulatni...

(A Feri főpincér hozza a kávét. Elhallgatnak.)

— **Hivatalvizsgálat.** Dr. Szász Gerő zalaegerszegi kir. ügyész e hó 6-án a helybeli járásbiróság hivatalait megvizsgálta, mely alkalommal elismerését fejezte ki az ott tapasztalt rend felett.

— **Bérmálás.** A szombathelyi megyéspüspök május hó folyamán Zalaegerszegre érkezik és bérmálni fog.

— **Szerkesztőségünkből.** Ifj. Reverencsics István, a mi tehetséges házi poetánk és tárcairónk, kinek irodalmi munkásságában közel egy éven át annyi alkalma volt gyönyörködni olvasóinknak, megszünt főmunkatársunk lenni. Letette azt a tollat, melyet viselni Alsólendván annyi, mint a bárdolatlan intrikák célpontja lenni s mely az ő számára a komoly emberek igazságos kritikáján kívül tengernyi gunyt, keserüséget hozott. — Visszavonulását a következő levélben adta tudtunkra:

Alsólendva, 1909. ápr. 6.

Igen tisztelt Szerkesztő ur!

Kedves Barátom!

Nagy elfoglaltságom miatt, mely majd minden időmet igénybe veszi, lapodnál viselt főmunkatársi állásomtól ezennel visszalépek. Hiányomat ugysem érzed meg, hiszen vannak elegen, kik fáraszló, nehéz munkádban segítenek.

Köszönöm az eddigi jóakaratodat és szives tanácsaidat. Egyuttal, kérlek, közöld bucsumat olvasóink közül azokkal is, kik szerény, apró munkámat elolvasásra méltatták. Tisztelő híved

Ifj. Reverencsics István.

Nagy elfoglaltságát hozza fel okul ifj. Reverencsics István, de mi nagyon jól tudjuk, mi rejtőzik a nagy elfoglaltság mögött. Az, hogy Alsólendván ujságot irni, ujságba-irni rém-háladatlan dolog. Mert el lehet rá készülve bárki is, már az első lépésnél nem a bátoritó biztatással, a jóakaratu pártfogással találja magát szemben, hanem tulszámban vannak olyanok, akik az ujságot hasszontalannak, az önzetlen, becsületes ujságirót pedig guny tárgyának tartják. Ifj. Reverencsics István egész jogosan mást remélhetett, de az ő jutalma sem volt más, mint a többieké. Mi már megszoktuk a folytonos bántalmakat, ő belefáradt. Visszalépett. Kár érte. — Azt hisszük, kötelességet teljesitünk, midőn ugy a magunk, mint olvasóközönségünk ama részének nevében, mely méltányolni tudja nehéz munkánkat, meleg kézszoritással köszönjük meg volt főmunkatársunk önzetlen munkálkodását, melylyel lapunk érdekeit közel egy éven át hűségesen szolgálta.

— **A Hungaria a Tavaszi Tárlaton.** A Hungaria hazai ernyőgyár r.-t., mely annyi szép sikert ért meg és legutóbb is a pécsi kiállitason kitüntetésben részesült, egy csoporttal részt vett a mult héten Budapesten megnyilt Tavaszi Tárlaton, hol — mint velünk tudatják — általános elismerést szerzett magának s a magyar ernyőiparnak gyártmányainak meglepő szépségével. A kiállitott ernyőknek állandóan sok bámulója akadt s nem kisebb személy, mint Szterényi államtitkár igen dicsérőleg nyilatkozott a gyár produktumairól. A „Budapesti Napló“ vasárnapi számában külön foglalkozik a gyár kiállításával s többek között ezt irja:

„Feltünően szép és izléses a Hungaria hazai ernyőgyár r. t. (Alsólendva) kiállitása. Szterényi államtitkár örömének adott kifejezést, hogy egy ipari részvénytársaság ily nagy sikert tud felmutatni és megdicsérte a kiállitott ernyők izléses kivitelét, melylyel legyőrik a külföldi konkurenciát.“

— **Motorközlekedés Alsólendva-Muraszombat között.** Megirtuk, hogy egy gráci automobil-cég motorközlekedést szándékozik létesiteni Alsólendva és Muraszombat között. Ez a hiradásunk helyreigazitásra szorul, amennyiben, a mozgalom nem a gráci cég, hanem Muraszombat néhány agilis emberétől ered. Muraszombatból különben ezt irják a mozgalom sorsáról:

Az automobil-járat létesitése ügyében az elmult héten Muraszombatban előleges értekezletet tartottak, melyre meghivták a Laurin és Jungbunzlau automobil-gyár gráci képviselőjét is.

Az értekezlet mindenekelőtt megállapitotta, hogy az automobil-járat megterenttéséhez 50,000 korona tőke szükséges, amit részvénytársasági alapon vélnek biztositani, oly formán, hogy 500 darab 100 korona névértékű részvényt bocsájtanának ki.

A részvények elhelyezése, tekintve az alakulandó társaság célját, nem ütközne nehézségekbe, annál is inkább, miután az alapitásban a Laurin és Klement-gyár is részt venne oly formán hogy az általa szállitandó automobil-omnibuszok vételára egyrészének fejében a részvények bizonyos hányadát venné át.

Az automobil járat két részre oszolna, az egyik volna Alsólendva és Muraszombat között, a másik járat pedig Muraszombat és Radkersburg között. Mindkét járat naponta kétszer közlekedne, amit két automobil-omnibusz bonyolitana le. A központ Muraszombatban volna, itt székelne a társaság, itt volna az automobil garage.

Az autó-omnibuszok minimális menetsebessége óránként 20 kilométer volna.

Felesleges hangsulyoznunk, hogy e járatok nekünk mennyire fontosak volnának, azok hiányát mindannyian érezzük, töméredek időt és pénzt takaritanánk meg s a szomszédvárosok társadalmi életét is közelebb hozná egymáshoz.

Az értekezlet során felhivatott az automobil gyár költségvetés kidolgozására, aminek alapján az előkészitő munkálatok megtehetők legyenek.

Értesülésünk szerint ez a közel jövőben meg is fog történni és igy reméljük, hogy rövid időn belül országutainkat forgalmát fürgén tova száguldó automobilok fogjákékesiteni.

— **Körjegyző-székhely áthelyezése.** A letenyei járáshoz tartozó lispei körjegyzőség székhelyét Zalavármegye alispánja Kányavár községbe helyezte át.

— **A város házvétele.** Mint értesülünk, a város tárgyalásokat folytat dr. Király Mórnéval, hogy utóbbinak a főutcán, a templommal szemben levő emeletes házát megvegye. Ha az alku sikerülni fog, akkor a városi irodákat a szükséges átalakitások után a város uj házába helyezik át.

— **Ingyen népoktatás.** A közoktatásügyi miniszter rendeletet bocsátot ki, amely intézkedik arról, hogy az állami elemi iskolákban ez évi szeptember elsejétől fogva nem kell tandijat fizetni. (Ekkor lép ugyanis életbe az ingyenoktatásról szóló törvény.) Az 50 filléres beiratási dijat azonban mégis meghagyták. Akik szegénységüket igazolják, azoknak elengedik a beiratási dijat is. A miniszteri rendelet arról is intézkedik, hogy a beiratási dijakból befolyó összeget hova forditsák. — Tanitói könyvtárakat fognak belőle létesiteni. A rendeletet részletesen megállapitja, hogyan kell ezeket a könyvtárakat szervezni.

— **Körut a Balaton partján.** A Balatoni Szövetség már régóta fáradozik azon, hogy a tó körül egy turista-utat létesitsen. Megkereste a parti vármegyéket az utak kiépitése iránt s a kormánynál is tett lépéseket. Ezidén ujra megindítja az akciót s azt addig folytatja, amig a szép cél meg nem valósul.

— **Meggyilkolta az urát.** Páratlan brutalitással véghezvitt gyilkosság nyomára jött rá a csesztregi csendőrőrs egyik agilis tagja, Horváth József. Egy elvetemült asszony még eddig ki nem deritett okból meggyilkolta az urát, azután hogy rettenetes büne titokban maradjon, a hullát elásta. Az eset részletei a következők: Dénes Pál jómódu ember volt az alsólendvai járáshoz tartozó Nemesnép községben. Volt háza, földje, szőlője, amelyekből szépen, gondtalanul megélhetett volna a négytagu család. Egy ideig nem is zavarta meg a békés családi életet semmi, egyszerre az asszony zsörtölődni kezdett s többször elárulta, hogy igen utjában volt az ura. Dénes, egy hatalmas szál ember, látva az asszony megváltozott természetét, a ház másik végében levő lakásba költözött, de még ezután is napirenden volt közöttük a perpatvar. Mult év október havában pedig hirtelen eltünt a faluból Dénes. Az asszony azt mondta, hogy rokonokat ment meglátogatni, de midőn sokáig nem adott hirt magáról, különféle hirek kezdtek szállin-

gózni az asszony felől. Igy jutott el a hir a csesztregi csendőrőrsvezető, Horváth József füléhez, aki ettől az időtől fogva erősen figyelte az asszonyt. Nyomozásáról csakhamar jelentést is tett a helybeli biróságnál, amely olyannyira alaposnak találta a gyanut, hogy elrendelte az asszony letartóztatását. Dénesnét e hó 6-án, kedden hozták be Alsólendvára s itt nyomban vallatóra is fogták. Állhatatosan tagadta, mintha tudna az ura hollétéről. Erre a csendőrök kimentek Dénesék házába, hogy azt átkutassák s alig néhány perc mulva meglepő felfedezésre jutottak. Egyik ágy deszkája és szalmazsákja véres volt. Dénesné az ágy véres voltát egészen közönséges dolognak tulajdonitotta. Mig itt faggatták Dénesnét, addig Horváth őrsvezető lankadatlan tevékenységgel kutatott az eltünt ember nyoma után. Es nem kutatott eredmény nélkül, amennyiben e hó 7-én megtalálták a hullát a kertben elásva. A bestiális asszony még októberben temette oda, miután először meggyilkolta. Mikor a felfedezést tudatták Dénesnével, ez beismerte, hogy a hullát ő temette el a kertben, de a gyilkosságról hallani sem akar.

A helybeli biróság tegnap megejtetvén a boncolást, megállapitotta, hogy Dénest fejszecsapásokkal ölték meg s azután elásták. A gyilkossággal vádolt Dénesnét fogva tartják s mivel valószinü, hogy büntársai is vannak, kik segédkeztek neki a véres munkában — a csendőrség tovább nyomoz.

— **Megtámadott erdőőr.** Szombaton délelőtt Simonka Miklós uradalmi erdőőr rendes szemleutját tartotta a hosszufalui hegyen levő erdőben, mikor észrevette, hogy két sötét alak az uradalom tulajdonát képező fát dézsmálja. Rájuk kiáltott, mire a tolvajok, névleg Bücsek István és Penhoffer István hosszufalui lakósok, az első pillanatban megijedtek, majd később az erdőőrre támadtak és fegyverét elvéve, megverték. Azután elmenekültek. — Simonka feljelentette támadóit, kik ellen az eljárást a helybeli kir. járásbiróság meginditotta.

— **Fölhasitotta az öccsét.** A 10 éves Péter Gyurit vasárnap d. u. beküldte anyja az istállóba, hogy tisztogassa meg a tehenet, mert a bátyja nem akarta ezt a munkát megtenni. Később a 14 éves Jóska gyerek utána ment az istállóba és ingerkedett öccsével, hogy nem érti a dolgát és eltaszitotta, hogy a tehén alá esett. Ez meg mérgében a bátyja ujját harapta meg. Erre az idősebb fiu előrántotta kését és végig hasitotta öccse hasát, hogy belrészei azonnal kifordultak. Életbe maradásához nincs remény.

— **Nagy malom-égés Turnischán.** Tegnap éjjel 1 óra tájban rémes tüzilárma verte fel Bántornya (Turnischa) község békés nyugalmát. Néhány perc alatt talpon volt ugyszólván az egész község, az álmukból felvert emberek ijedten lótottak-futottak az utcán, mert az első percekben senki sem tudta, hogy hol van a tüz. A vörös kakas ezuttal Tivadar József ottani kereskedő és társainak malmára vetette ki hálóját s oly derekasan működött, hogy rövid idő mulva az egész malom, az összes bennlevő gabonával, liszttel és berendezéssel együtt 43,508 korona értékben elhamvadt. Biztositás utján ebből csak 7000 korona térül meg. — A tüz állitólag a gépésznek, Zadravec Antalnak gondatlanságából keletkezett, még pedig akként, hogy az izzasztó lámpa a hajtóerőhöz szükséges olajhoz közel kerülvén, azt meggyujtotta.

— **Csak a fejét!** Marics Pál 14 éves ligetvári (draskoveci) suhanc ugy ütötte kupán egy karóval jóbarátját, Szlavicsek Pált, hogy az menten megnémult és másnap jobboldali szélütést is kapott. A hős fiut feljelentették.

— **A tartalékosok elbocsátása.** Mint értesülünk, husvét után kezdik meg a behivott tartalékosok elbocsátását és pedig elsősorban azokat bocsátják haza, akiket legelőször hivtak be. Május közepéig helyre állitják a rendes állományt.

— **Vasutas-sors.** Felker József vasuti munkás már 25 év óta dolgozott a tapolcai vasuti állomás pályaudvarán mint napszámos, mégsem volt elég óvatos. A mult héten egy haladó rakott vasuti teherkocsit akart egy faruddal fékezni, azonban a kocsikerék elkapta a rudat, magával rántotta Felkert, ki éppen a vágányra esett. A haladó kocsi pedig mindkét lába felső részén keresztül ment és a szerencsétlen embernek lábszárcsontjait összezuzta. Eszméletlen állapotban vitték haza, ahol egy napi óriási szenvedés után meghalt.

— **Ártatlanul meggyanusitva.** Balazsic Mihályné szül. Tibaut Mária murahelyi (Deklezsin) asszony hétfőn szülési fájdalmak következtében meghalt. Mikor a hatóság tudomást szerzett a halálesetről, azonnal vizsgálatot inditott az ügyben, mivel az a gyanu merült fel a Balazsicnét kezelő szülésznő eilen, hogy az ő hanyagsága okozta az asszony halálát. E hó 6-án az alsólendvai kir. járásbiróság vizsgálóbirája az orvosokkal együtt kiszállt a helyszinére s a boncolás folyamán kiderült, hogy a szülésznőt semmiféle vád nem érheti, mivel nemhogy hanyagul végezte volna a kötelességét, sőt tőle telhetőleg mindent megtett, hogy az asszonyt az életnek megmentse.

— **Szerencsétlenség.** Faics György nagyrécsei 26 éves kutmunkás egy épülő félben levő kutjának felsőnyilását befödni akarta, miközben lába megcsuszott és a 7 öl mély kutba zuhant. Bátyja és atyja kimentették a kutból, de a szenvedett zuzódások következtében még aznap éjjel meghalt.

— **Könyvtár.** A helybeli Ipartestület tagjai részére gazdag könyvtárt létesit.

— **Szédelgő spanyolok.** Már több izben irtunk azokról a spanyol szédelgőkről, akik többnyire a magyar kereskedők hiszékenységére utazva, a csalásnak egy nem uj, de speciális módjával csapják be áldozataikat. A minap egy környékbeli kereskedő bizalmas levelet kapott, a levél Madridból lett keltezve és arról szólt, hogy tizezer forintért könnyen százezrekhez juthat, ha ir egy bizonyos cimre s a pénzt is feladja. A levél elmondja, hogy a kétszázezer korona egy hamis bukásért elzárt kereskedőé s hogy a pénz a hatóság tudta nélkül egy kézitáskában van elrejtve, mely egyik spanyol állomáson várja az uj gazdát. — A környékbeli kereskedő, ki ezt megirta nekünk, természetesen nem küldte el a pénzt, ezá tal pedig a jószivü spanyolok egy jó naptól estek el.

— **Indus bűvészet.** Ma este 8 órakor és néhány napig a Korona udvarán indus bűvészetet és egyéb látványosságot mutat be egy társulat. A velünk közölt műsorból azt látjuk, hogy a programm igen gazdag s jól elmulat előreláthatólag az előadáson az, aki ellátogat. A belépődij igen mérsékelt, I. hely 1 kor., II. hely 80 fillér, állóhely 30 fillér. A műsor családias. — Holnap hétfőn két előadás tartatik, egyik délután 4 órakor, a második este 8 órakor.

— **Drótkeritések** összes fajtái, ugymint: közönséges gépfonat, többször csavart Hungária fonat, tüskés és sima huzal, nemkülönben kovácsolt-vas keretes d i s z e s sodronykeritések legolcsóbban vásárolhatóe Stadler Mihály sodronyszövet, fonat, szitaáru és keritésgyárában, Budapest, VI 1. Váci-körut 43. Az olvasó árjegyzék kivánsággal közölje szükségletét.

— **Jogi szeminárium Budapesten.** Ügyvédi és birói vizsgára, az összes jogi szigorlatokra, Budapestre, Kolozsvárra államszámviteltani államvizsga és alapvizsgára kiváló sikerrel, gyorsan készit elő dr. Erős Vilmos jogi szemináriuma, Budapest, VII., Vesselényi-utca 18. Ajánljuk ez intézetet a jpgászifjuság figyelmébe.

— **Bosszuálló gazdaasszony.** Gál György helybeli lakós nemrég elbocsátotta gazdaasszonyát, Szabó Rozit és másikat fogadott helyette, a Tóth Annát. Szabó Rozi sehogysem tudott belenyugodni e változásba, annál is inkább, mert szerinte Gál neki nagyobb összeggel tartozott, elhatározta tehát, hogy meglopja Gált. A minap kileste, mikor Gál eltávozott hazulról, behatolt a lakásba és onnan 60 kor. értékü ágynemüt ellopott, az uj gazdaasszonyt pedig, aki a lopást meg akarta gátolni, ököllel fejbeütötte. — Feljelentették.

Szerkesztői üzenetek.

H. E. Zalaszentlőrinc. Ha kissé előbb kaptuk volna, felhasználhattuk volna. Kéziratát kivételesen visszadjuk.

1584 1909 tkv. szám.

Hirdetmény.

Kislakos község tlkvi birtokszabályozás következtében átalakittatott és az átalakitással egyidejüleg azokra az ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886. évi 29., az 1889. évi 38. és az 1891. évi 16. t.-cikkek a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. évi 29. t.-cikk-ben szabályzott eljárás a tkvi bejegyzések helyesbbittésével kapcsolatosan foganatosittattatott;

ezt azzal a felhivással teszi közzé, hogy

1. Mindazok, akik az 1886. évi 29. t.-cikk 15. és 17. §-ai alapján, ide értve e §-oknak az 1889. évi 38. t.-cikk 5. és 6. §-aiban s az 1891. évi 16. t.-cikk 15. § a) pontjában foglalt kiegészitéseit is, — valamint az 1889. évi 38. t-cikk 7. §. a) és az 1891. évi 16. t.-cikk 5. § b) pontja alapján eszközölt bejegyzések, vagy az 1886. évi 29. t.-cikk 22. §-a alapján történt törlések érvénytelenségét kimutatják, — e végből törlési keresetüket 6 hónap alatt, vagyis **1909. évi október hó 20-ig** bezárólag e tlkvi hatósághoz nyujtsák be, mert e meg nem hosszabbitható záros határidő letelte után inditott törlési kereset, annak a 3-ik személynek, aki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat;

2. hogy mindazok, akik az 1886. évi 29. t.-cikk 16. és 18. §-ainak értelmében, ide értve az utóbbi §-nak az 1889. évi 38. t.-cikk 5. és 6. §-aiban foglalt kiegészitéseit is, a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellentmondással élni kivánnak, irásbeli ellenmondásukat 6 hó alatt, vagyis **1909 október 20-ig** bezárólag e tkvi hatósághoz nyujtsák be, mert e meg nem hosszabbitható záros határidő letelte után ellenmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog;

3. hogy mindazok, akik a tlkv átalakitása tárgyában tett intézkedések által, nemkülönben azok, akik az 1. és 2. pontban körülirt eseteken kivül az 1892. évi 29. t.-cikk szerinti eljárás és az ennek folyamán történt bejegyzések által előbb nyert nyilvánkönyvi jogaikat bár mely irányban sértve vélik: ide értve azokat is, akik a tulajdonjogi arányának az 1889. évi 38. t.-cikk 16. §-a alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják, e tekintetben felszólamlásukat tartalmazó kérvényüket e tkvi hatósághoz 6 hónap alatt, vagyis **f. évi október 20-ig** bezárólag nyujtsák be, mert e meg nem hosszabbitható záros határidő elmulta után az átalakitáskor közbejött téves bevezetésből származó igényeket jóhiszemü 3-ik személyek irányában többé nem érvényesithetnek, az emlitett bejegyzéseket pedig csak a törvény rendes utján és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett 3-ik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Egyuttal figyelmeztetnek azok a felek, akik a hitelesitő bizottságnak eredeti okiratokat adtak át, hogy amennyiben azokhoz egyszersmind egyszerü másolatokat is csatoltak, vagy ilyeneket pótlólag benyujtanak, az eredetieket a telekkönyvi hatóságnál átvehetik.

A kir. járásbiróság tlkvi hatósága:
Alsólendva, 1909 márc. 15-én.

Tüskés, kir. járásbiró.

Előfizetőink ingyenes hirdetés-rovata.

Ipar s kereskedelem.

Előfizetőink ingyenes hirdetés-rovata.

ARNSTEIN BENÓ fuszer-, festék-, csemege-, liszt-, vetemény-magvak, ugyszintén norinbergi-, üveg- és porczellán-kereskedése. — Deszka-, épületfa- és szenraktár.

ASCHERL JÓZSEF épitész, épitési vállalkozó. Elvállal épitési tervek készitését, mindennemü épitkezést, valamint szakvélemény adását. Tanulmányait elsőrendü fővárosi épitészeknél szerezte.

ÁG ISTVÁN vegyeskereskedése Hosszufalu.

BADER HERMAN cipész. Nagy raktár kész férfi- és női cipőkben.

BORS ISTVÁN kötélgyártó.

BLAU SANDOR vasuti vendéglője az állomás mellett. Kitünö konyha, jó borok, frissen csapolt sör.

BRÜNNER SÁMU vegyeskereskedő.

BECK MIKSA sütödéje.

BELLOVICS FERENC ácsmester. Végez minden ácsmunkát helyben és vidéken.

„CSIKÉS" vendéglő Hosszufalubán.

DOMA JÓZSEF vendéglős Dobronak.

ECKER PÁL kalapos.

ERMÉNYI JÁNOS babsütő és mézeskalácsos.

EPPINGER SÁMU téglagyáros Alsólendván. Téglák és zsindelyek a legtartósabb kivitelben készittetnek.

FERENCZY JÓZSEF vendéglős.

FREYER LIPÓT fuszer-, csemege-, norinbergi-, rövid-, diszmü-, játék-, üveg- és porczellán-áruk raktára. Nagy választék uri-divat cikkekben.

FARAGÓ ISTVÁN borbély- és fodrász.

FRANKÓ ANTAL vendéglője Turnischán.

FÜRST ALAJOS kereskedő Kerkaszentmiklóson.

FLEINER MÓR bankbizományi irodája Csáktornyán

FEHÉR ANTAL körömn- és kocsi-kovács.

GOMBOSY és WENDL fuszer-, csemege-, rövid-, norinbergi-, üveg- és porczellán-áru kereskedése. Rum és likör kompozicionk kaphatók.

GREGORENCSICS JÓZSEF szikvizgyára. Kivánatra szikvizet vidékre is szállit.

GERENCSÉR GYÖRGY téglamester Zalaegerszegen (városi téglagyár.) A legjobb minőségü faleszerep bármikor rendelhető nála.

GÖNCZ GÁBOR pékmester (Tüske utóda) ajánlja saját felügyelete alatt készült házi rozskenyereit és süteményeit.

GOMZI LAJOS épitőiparos és cementáru készitő, Alsólendva-Hosszufalu. Elvállalja betonhidak és csatornák szakszerü készitését.

HIRSCHL IGNÁCZ vegyeskereskedő Letenye.

HEGEDICS ISTVÁN csizmadia.

HORVÁTH IVÁN vendéglős Turnischán.

HORVÁTH LAJOS borbély. Illatszerek raktára.

HEGEDÜS SÁNDOR épület- és bútor-asztalos.

HAAS MIKSA vegytisztitó és müfestő Zalaegerszeg. Gyüjtőtelep Alsólendván Blau és Barlos üzletében.

IVANICS FERENC ácsmester Alsólendva—Hosszufalu. Elvállal minden e szakmába vágó munkát.

KÁRDOS TESTVÉREK vendéglője a „Magyar szabadsághoz" Hosszufalubán. Kitünö magyar ételek, jó borok, frissen csapolt sör.

KRALL MÁTYÁS mechanikus kerékpár- és varró gép javitó műhelye Csáktornyán.

LEVASICS FERENC épitőiparos.

LOVENYÁK VINCE borbély és fodrász Dobronak.

LEBOVITS KÁROLY vendéglős Domasinec.

MAYER ÖDÖN órás és ékszerész. Nagy raktár ezüst árukban.

MANDELBAUM MÓR rőfös és divatáru kereskedő.

MAURER FERENC szobafestő és mázoló. Elfogad minden e szakmába vágó munkát ugy helyben, mint a vidéken.

MARTON KÁLMÁN vaskereskedése. Legnagyobb választék vas- és vasalásokban. Varrógép, gaz-ásági gép-, szén-, cement- és malomkő-raktár.

MURSICS LAJOS épitőiparos. Elvállalja minden e szakmába vágó munka lelkiismeretes készitését.

NEUBAUER ANDRÁS „Korona" nagyvendéglője, kávéháza és szállodája.

SCHWARCZ LIPÓT butorkereskedő Varasd.

POLLAK LÁZÁR nagykereskedő. Dohány és szivar nagy-áruda.

RÁPOSA FERENC épitőiparos (lakik Alsólendván, a hegyen.) Elvállal minden e szakba vágó munkát.

ROSENBERGER DÁVID kereskedő Zalabaksán.

STERN DÁVID vegyeskereskedése az állomás mellett. Fuvarozások a legolcsóbban elvállaltatnak.

SCHWARCZ KÁROLY bőrkereskedő és szikvizgyáros.

SALAMON JÁNOS molnár Lovászi (u. p. Kerkaszentmiklós.)

STERMANN JÓZSEF ácsmester Hosszufalu — Alsólendva. Minden e szakmába vágó dolgot elvállal ugy helyben, mint vidéken.

SCHWARCZ ETELKA vegyeskereskedése a Kanisai utcában.

TIVADAR FERENC vas- és füszerkereskedése.

TÖRÖK SÁNDOR cipész és bőrkereskedő.

TANTALITS JÓZSEF vendéglője Zalabaksán.

Özv. TÜSKE FERENCNÉ vendéglős.

TAKÁTS FERENCZ asztalos.

TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mész- és cement-raktára és cement-áru készitése.

VARGA MÁTYÁS a szőlőhegyen olcsón elad fás és zöld szőlőoltványokat a legjobb bor- és csemegefajokban. Különösen ajánlja a kreácza-oltványokat Szőlőtelepitést helyben és vidéken olcsón elvállal

WORTMAN BENÓ rőfös- és divatáru kereskedése. Nagy raktár halotti és temetkezési kellékekben.

WOLFSOHN HENRIK központi kávés.

WEISZ ZSIGMOND elsőrendü férfi-szabó. — Kész férfi- és gyermekruhák gyári raktára.

WALTERSDOLFER ADOLF mészáros.

WEISZENSTERN IGNÁC vendéglős Turnischán.

WEISZ LIPÓT férfi- és női-divatáru üzlete. A világhirü váci Kobrak-cipő egyedüli raktára.

WEINBERGER ÖDÖN mész- és vegyeskereskedése

ZOMBORI MIHÁLY higienikusan berendezett fodrász terme a Fő-utcában (Tivadar-féle uj ház.)

Pollitzer sérv-ambulatorium

nyilvános orvosi rendelő-intézet
sérvbajosok, ferdénöttek
és amputáltak részére

Budapest, IV. Kossuth Lajos-utca 8. félemelet.

Az intézet szakorvosa bárkinek teljesen díjtalanul rendelkezésére áll. Az orvosi vizsgálat igénybevétele vásárlásra nem kötelez.

Orvosi ellenőrzés! Mérsékelt árak!

Egyéni speciális kezelés!

Szabadalmazott sérvkötők már 5 koronától felfelé.

Vidéki megrendelések az intézet szakorvosa által lelkiismeretesen felülvizsgáltatnak s pontosan és a leganagyobb titoktartás mellett eszközöltetnek.

Hygienikus cikkek a legfinomabb minőségekben, orvosilag ajánlva és sterilizálva. — Feltétlenül megbizhatóak. Tucatonkint 2—16 koronáig.

Ugyanott most jelent meg: „Az ember egészsége" czimü orvosi mü, mely kizárólag a sérvbajjal, annak ellenszereivel és kezelésével foglalkozik. E munkát bárkinek díjtalanul és zárt borítékban küldi meg az intézet igazgatósága.

Vendéglősöknek és bortermelőknek nélkülözhetetlen!

„Az uj bortörvény"

megjelent és 1 koronáért kapható Balkányi Ernő könyvkereskedésében Alsólendván

Egy 4 lóerejü, jókarban levő

gőzcséplő-gép

lóheremagfejtő készülékkel és teljes fölszereléssel szabad kézből eladó. — Bővebbet Milhofer Testvéreknél Dobronakon.

Garai Károly, Aradon

ajánlok: szalonnát, zsirt, füstölt és pácolt husokat s kolbászokat, szigoru napi árakon. Sziveskedjen árjegyzéket kérni.

A legujabb divatu

szalma kalapok

megérkeztek

s nagy választékban, olcsón kaphatók

FREYER LIPÓT

fuszer-, csemege- és uridivat-kereskedőnél

Alsólendván.

Különlegességek nyakkendők, turista-ingek és napernyőkben!

KEIL-LAKK

legkitünőbb mázoló-szer puha padló számára.

KEIL-féle viasz-kenőcs kemény padló számára.
KEIL-féle fehér „Glasur"-fénymáz 90 fillér.
KEIL-féle arany-fénymaz képkereteknek 40 fill.
KEIL-féle szalmakalap-festék minden szinben.
KEIL-féle legfinomabb cipő crém 30 fillér.

Mindenkor kaphatók:

Arnstein Benő (Graner Testvérek utóda) cégnél Alsólendván és ASCHER B. és FIA cégnél Muraszombaton.

Nyomatott Balkányi Ernő könyvnyomdájában Alsólendván.